
PETER & WENDY

HET ORIGINELE VERHAAL

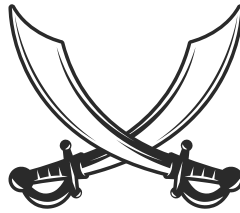
GESCHREVEN DOOR J. M. BARRIE
VERTAALD DOOR DIMITRI BALCAEN
REDACTIE DOOR DAVINIA PORREYE

COPYRIGHT © READMORE 2021

AAN IEDEREEN MET EEN JONG HART

'Even though you want to try to, never grow up.'

- James M. Barrie

**ANDERE WERKEN VAN
DIMITRI BALCAEN**

PETER & PAN

Peter & Pan - Hoe Peter Pan werd (2018 - softcover)

Peter & Pan - Hoe Peter Pan werd (2021 - hardcover)

ZUSTERS VAN HET ATOOM

Zusters van het Atoom - De Jacht (2018)

Zusters van het Atoom - Collisie (2018)

Zusters van het Atoom - Het Complete Verhaal (2020)

GRIMOIRE

Grimoire - De Goden van Morgen (2020)

INHOUDSTAFEL

0	Proloog	1
1	Peter breekt door	3
2	De schaduw	13
3	Kom mee, kom mee!	23
4	De vlucht	37
5	Het eiland ontwaakt	47
6	De kleine hut	59
7	Het huis onder de grond	69
8	De lagune van de zeemeerminnen	77
9	De Nimmervogel	91
10	Het gezellige huis	95
11	Wendy's verhaal	103
12	De kinderen worden ontvoerd	113
13	Geloof jij in feetjes?	119
14	Het piratenschip	129
15	'Haak of ik deze keer'	137
16	De terugkeer naar huis	147
17	Toen Wendy opgroeide	157

INHOUDELIJKE WAARSCHUWING

Dit verhaal bevat negatieve, verouderde en stereotypische weergaven van ondermeer vrouwen en mensen van andere afkomst. Deze weergaven zijn even incorrect nu als toen. Desondanks is deze tekst zo waarheidsgetrouw als mogelijk vertaald. Leren uit de fouten van het verleden is de enige manier om diezelfde fouten in de toekomst te vermijden.

PROLOOG

Kort na de ondergang van Pan en Dionysos viel het eiland in een diepe slaap. Een slaap waarbij ze enkel roerde wanneer Peter Pan besloot haar een bezoekje te brengen. Haar dromen, verzadigd met wat over bleef van de goddelijke magie, begonnen zich over de wereld te verspreiden. Geen kind bleef onaangeraakt. In hun hart wisten ze het. Nimmerland bestaat.

Langzaam maar zeker begon haar invloed af te nemen. Hoewel de verloren herinneringen voor altijd de hare zouden zijn, bleven nieuwe ervaringen steken. Al vlug konden de inboorlingen, de verloren jongens en vooral de piraten de avonturen die ze beleefden onthouden.

James en zijn bemanning bleven niet altijd op het eiland. Met de ontdekking van Amerika en de opkomst van piraterij begonnen ze naam te maken voor zichzelf. Het eten en drinken van het ambrozijn en de vreemde manier waarop tijd werkt in Nimmerland schonk hen een onnatuurlijk lang leven ten koste van hun persoonlijkheid en herinneringen. Toch was er iets dat hen telkens weer terug bracht naar het eiland. Waren het de onzichtbare tentakels van Nimmerland die diep in hun brein genesteld zaten, of eerder de onverklaarbare drang naar wraak die James voelde? Wie zal het zeggen?

En Peter? Peter vocht zo lang hij kon tegen de invloed van de schaduw, maar uiteindelijk verwoof ook zijn persoonlijkheid met die van Pan. Zijn kinderlijke onschuld veranderde van het ene op het andere moment in geweld en wraakzucht. Veel van de verloren jongens, zowel nieuw als oud, mochten die toorn ervaren tot er uiteindelijk nog maar 6 kinderen overbleven op het eiland. Het werd tijd voor Pan om de rangen aan te vullen.

In 1860 werd in Schotland een kind geboren dat vreemd genoeg dezelfde naam als James droeg. Zoals iedere zesjarige jongen kreeg ook hij de dromen van Nimmerland te zien. Dromen van het heden, het verleden en soms zelfs de toekomst. Maar na het overlijden van zijn oudere broer lieten de dromen hem nooit meer los.

Terwijl Barrie in 1897 zijn hond uitliet in Kensington Gardens maakte hij voor het eerst kennis met de drie zoontjes van Llewelyn Davies en hun gouvernante Mary Hodgson. Tot zijn grote verbazing ontdekte hij dat ook zij verhalen uit Nimmerland te vertellen hadden. Zo ontstond een levenslange vriendschap.

Het boek dat jullie nu gaan lezen, is een samenraapsel van de dromen van zowel James Barrie als de kinderen. Zo waarheidsgetrouw als mogelijk was voor hen, maar niemand zal het hen kwalijk nemen als er een deel van henzelf in het verhaal is geslopen.

Ze waren nu eenmaal slechts mensen.

PETER BREEKT DOOR

Alle kinderen, behalve één, worden volwassen. Ze beseffen al snel dat ze groot zullen worden en Wendy ontdekte het op deze manier. Op een dag, toen ze twee jaar oud was, speelde ze in de tuin, plukte een bloem en rende ermee naar haar moeder. Ik denk dat ze er schattig uitzag, want mevrouw Darling drukte haar hand op haar hart en riep: 'Oh, waarom kun je niet altijd zo blijven?' Dat was alles wat er tussen hen over gezegd werd, maar Wendy wist nu dat ze volwassen moest worden. Dat weet je altijd nadat je twee bent. Twee is het begin van het einde.

Ze woonden op nr. 14 en voor dat Wendy kwam, stond haar moeder in de belangstelling. Ze was een liefvallige dame met een romantisch karakter en zo'n grijns die ze nauwelijks kon verbergen. Haar geest was zoals die kleine doosjes die uit het Verre Oosten komen, de één in de ander. Hoeveel je er ook ontdekt, er is er altijd nog ééntje meer. En haar lieve lach? Die had een kus die Wendy nooit kon krijgen, hoewel die daar zat, duidelijk zichtbaar in de rechterhoek.

De manier waarop mr. Darling haar hart won, was als volgt. De vele heren, die jongens waren geweest toen zij een meisje was, ontdekten tegelijkertijd dat ze van haar hielden en renden allemaal naar haar huis om haar een aanzoek te doen. Allemaal behalve mr. Darling, die een rijtuig nam en als eerste naar binnen glipte. Zo kreeg hij haar. Hij kreeg alles van haar, behalve het binnenste doosje en de kus. Hij wist niets van het doosje en na een tijdje gaf hij het op om de kus te krijgen. Wendy dacht dat Napoleon het had kunnen krijgen, maar ik kan me voorstellen dat hij het probeert en al vlug terug vertrekt in woede, de deur achter zich dichtslaan.

Mr. Darling pochte altijd tegen Wendy dat haar moeder niet alleen van hem hield, maar hem ook respecteerde. Hij was een van die diepzinnigen die iets afwist van de beurs en aandelen. Natuurlijk weet niemand dat echt, maar hij scheen het te weten en zei vaak dat aandelen in waarde stegen en aandelen in waarde daalden op een manier die elke vrouw respect voor hem zou hebben doen krijgen.

Mevrouw Darling was in het wit getrouwd en in het begin hield ze de boeken perfect bij, haast vrolijk, alsof het een spel was. Er ontbrak niet eens een spruitje maar langzamerhand vielen er hele bloemkolen uit en in plaats daarvan waren er plaatjes van baby's zonder gezicht. Ze tekende ze terwijl ze had moeten rekenen. Het waren de vermoedens van mevr. Darling.

Wendy kwam eerst, dan John en tenslotte Michael.

Gedurende een week of twee na Wendy's komst was het twijfelachtig of ze haar zouden kunnen houden, want ze was weer een mond die gevoed moest worden. Mr. Darling was vreselijk trots op haar, maar hij was zeer integer. Hij zat op de rand van mevrouw Darling's bed, hield haar hand vast en berekende de uitgaven, terwijl zij hem smekend aankeek. Zij wilde het er op wagen, wat er ook zou gebeuren, maar dat was niet zijn manier. Zijn manier was met een potlood en een stuk papier en als zij hem verwarde met suggesties moest hij weer bij het begin beginnen.

'Val me nu niet in de rede,' smeekte hij haar.

'Ik heb een pond zeventien hier en twee en zes op kantoor. Ik kan mijn koffie op kantoor afschaffen, zeg tien shillings, waardoor twee negen en zes, met uw achttien en drie maakt drie negen zeven, met vijf niets niets in mijn chequeboek maakt acht negen zeven-wie is dat bewegen? acht negen zeven, punt en zeven dragen - spreek niet, mijn eigen - en het pond dat u leende aan die man die aan de deur kwam - stil, kind - punt en zeven dragen - daar, je hebt het gedaan - zei ik negen negen zeven? ja, ik zei negen negen zeven. De vraag is, kunnen we het proberen voor een jaar op negen negen zeven?'

'Natuurlijk kunnen we dat, George,' riep ze. Maar ze was

bevooroordeeld in Wendy's voordeel en hij was echt de grotere van de twee.

'Denk aan de bof,' waarschuwde hij haar bijna dreigend en ging weer verder. 'De bof één pond, dat is wat ik heb opgeschreven, maar ik durf te zeggen dat het meer zal zijn als dertig shilling - spreek niet - mazelen één vijf, Duitse mazelen een halve guinea, maakt twee vijftien zes - niet met je vinger schudden - hoesten, zeg vijftien shilling' - en zo ging het verder en het telde elke keer anders op maar ten slotte kwam Wendy er net doorheen, met de bof teruggebracht tot twaalf zes en de twee soorten mazelen behandeld als één.

Er was dezelfde opwindning over John en Michael kon er nog net bij maar beiden werden behouden en spoedig had je ze alle drie in een rij naar de kleuterschool van juffrouw Fulsom kunnen zien gaan, vergezeld van hun kindermeisje.

Mevrouw Darling hield ervan om alles tiptop te hebben en meneer Darling streefde er naar om precies als zijn burens te zijn. Daarom hadden ze natuurlijk een kindermeisje. Omdat ze arm waren, vanwege de hoeveelheid melk die de kinderen dronken, was dit kindermeisje een keurige Newfoundlander, Nana genaamd, die aan niemand in het bijzonder had toebehoord totdat de Darlings haar in dienst namen. Ze had kinderen echter altijd al belangrijk gevonden en de Darlings hadden haar leren kennen in Kensington Gardens, waar ze het grootste deel van haar vrije tijd doorbracht met het bekluren van kindervagens en erg gehaat werd door onzorgvuldige kindermeisjes, die ze volgde naar hun huizen en waarover ze klaagde bij hun bazinnen. Ze bleek een schat van een verzorgster te zijn. Hoe grondig was ze bij het baden en op elk moment van de nacht stond ze op als één van haar kinderen nog maar een kreetje slaakte. Natuurlijk was haar kennel in de kinderkamer. Ze wist als geen ander wanneer je met een hoestje geen geduld moest hebben en wanneer je een kous om je keel moest doen. Ze geloofde tot de laatste dag in ouderwetse middelen zoals rabarberblad en liet minachtende geluiden horen over al dat nieuwerwetse gepraat over ziektekiemen en zo. Het

was een les in fatsoen om te zien hoe ze de kinderen naar school begeleidde, rustig naast hen liep als ze braaf waren en hen weer in het gareel duwde als ze afdwaalden. Op John's vrije dagen vergat ze nooit zijn trui en meestal had ze een paraplu in haar mond voor als het regende. Er is een kamer in de kelder van mevrouw Fulsom's school waar de verzorgsters wachten. Zij zaten op bankjes, terwijl Nana op de grond lag, maar dat was het enige verschil. Ze negeerden haar als iemand van een lagere sociale status dan zijzelf en zij verachtte hun luchtige praatjes. Ze had een hekel aan de bezoeken van mevrouw Darling's vrienden aan de crèche, maar als ze kwamen, trok ze eerst Michael's schort uit, deed ze hem zijn blauwe gebiesde voor, streek ze Wendy's kleren glad en kamde vliegensvlug John's haar.

Geen enkele kinderkamer had correcter geleid kunnen worden en mr. Darling wist dat, maar toch vroeg hij zich soms onbehaaglijk af of de burens erover roddelden.

Hij had zijn positie in de stad te overwegen.

Nana zat hem ook op een andere manier dwars. Hij had soms het gevoel dat ze hem niet bewonderde. 'Ik weet dat ze je enorm bewondert, George,' verzekerde mevrouw Darling hem dan en dan gebaarde ze de kinderen om extra lief te zijn voor hun vader. Sierlijke dansjes volgden, waaraan de enige andere bediende, Liza, soms mocht meedoen. Wat leek ze klein in haar lange rok en dienstmeisjesmuts, hoewel ze bij haar aanstelling had gezworen dat ze helemaal geen kind meer was. De vrolijkheid van die stoeipartijtjes! En het vrolijkst van al was mevrouw Darling, die zo wild pirouetteerde dat het enige wat je van haar kon zien de kus was en als je dan op haar af stormde, had je hem misschien wel gekregen. Er was geen gewoner, gelukkiger gezin tot de komst van Peter Pan.

Mevrouw Darling hoorde voor het eerst van Peter toen ze de gedachten van haar kinderen aan het ordenen was. Het is de nachtelijke gewoonte van elke goede moeder om, nadat haar kinderen slapen, in hun hoofd te rommelen en alles op een rijtje te zetten voor de volgende morgen, door de vele artikelen die

overdag zijn afgedwaald, weer op de juiste plaats te leggen. Als u wakker kon blijven (maar dat kunt u natuurlijk niet), zou u uw eigen moeder dit zien doen en u zou het heel interessant vinden om haar gade te slaan. Het is net zoiets als lades opruimen. Je zou haar op haar knieën zien, denk ik, terwijl ze zich met een glimlach over een deel van je gedachten buigt, zich afvraagt waar je dit in hemelsnaam vandaan hebt gehaald, ontdekkingen doet, zoet en minder zoet, dit tegen haar wang drukt alsof het zo lief is als een katje en dat haastig uit het zicht opbergt. Als je 's morgens wakker wordt, zijn de ondeugendheid en de kwade hartstochten waarmee je naar bed ging netjes opgevouwen en op de bodem van je geest gelegd. En op de top, prachtig belucht, liggen je mooiere gedachten uitgespreid, klaar om door jou te worden aangetrokken.

Ik weet niet of u ooit een kaart van iemands geest hebt gezien. Dokters tekenen soms kaarten van andere delen van u en uw eigen kaart kan intens interessant worden, maar zie ze eens proberen een kaart te tekenen van de geest van een kind, die niet alleen verward is, maar ook steeds ronddraait. Er staan zigzaglijnen op, net als je temperatuur op een kaart en dat zijn waarschijnlijk wegen op het eiland, want Nimmerland is altijd min of meer een eiland, met hier en daar verbazingwekkende kleurspatten, koraalriffen, rakachtig uitziende vaartuigen in het verschiet, wilden, eenzame holen, kabouters die soms kleermakers zijn, grotten waar een rivier doorheen stroomt, prinses met zes oudere broers, een hut die snel vervalt en één heel klein oud vrouwtje met een haakneus. Het zou een gemakkelijke kaart zijn als dat alles was, maar er is ook de eerste schooldag, godsdienst, vaders, de ronde vijver, naaldwerk, moorden, ophangingen, werkwoorden die in de datief staan, chocoladepuddingdag, een beugel krijgen, negenennegentig zeggen, drie pence om zelf je tand uit te trekken enzovoort. Ofwel maken deze deel uit van het eiland ofwel zijn ze een andere kaart die er doorheen loopt en het is allemaal nogal verwarrend, vooral omdat niets stil blijft staan.

Natuurlijk verschillen de Nimmerlands nogal. Die van John

had bijvoorbeeld een lagune met overvliegende flamingo's waar John op schoot, terwijl Michael, die heel klein was, een flamingo had met overvliegende lagunes. John woonde in een omgekeerde boot op het zand, Michael in een wigwam, Wendy in een huis van aan elkaar genaaide bladeren. John had geen vrienden, Michael had 's nachts vrienden, Wendy had een wolf als huisdier die door haar ouders was verlaten, maar over het geheel genomen lijken de Nimmerlands op elkaar en als ze stil op een rij zouden staan, zou je van hen kunnen zeggen dat ze elkaars neus hebben en zo. Aan deze magische kusten leggen spelende kinderen voortdurend hun korjalen aan land. Ook wij zijn daar geweest. We horen nog steeds het geluid van de branding, hoewel we er niet meer zullen landen.

Van alle verrukkelijke eilanden is Nimmerland het knust en het meest compact. Niet groot en uitgestrekt, weet je, met vervelende afstanden tussen het ene avontuur en het andere, maar lekker volgepropt. Als je er overdag met de stoelen en het tafelkleed speelt, is het niet alarmerend, maar in de twee minuten voor je gaat slapen, wordt het heel echt. Daarom zijn er gelukkig nachtlampjes.

Af en toe vond mevr. Darling op haar reizen door de gedachten van haar kinderen dingen die ze niet kon begrijpen. Het meest verbijsterende daarvan was het woord Peter. Ze kende geen Peter en toch was hij hier en daar in de gedachten van John en Michael, terwijl die van Wendy helemaal vol met hem gekrabbeld begon te worden. De naam viel met dikkere letters op dan alle andere woorden en terwijl mevr. Darling staarde, vond ze dat hij een eigenaardige eigenwijsheid had.

'Ja, hij is nogal eigenwijs,' gaf Wendy met spijt toe. Haar moeder had haar ondervraagd.

'Maar wie is hij, mijn lieveling?'

'Hij is Peter Pan, weet je, moeder.'

Eerst wist mevr. Darling het niet, maar toen ze teruggedacht aan haar kindertijd herinnerde ze zich een Peter Pan die bij de feeën woonde. Er waren vreemde verhalen over hem, zoals dat

wanneer kinderen stierven hij een eindje met hen meeging, zodat ze niet bang hoefden te zijn. Destijds had zij in hem geloofd, maar nu zij getrouwd en bij haar volle verstand was, betwijfelde ze of er wel zo iemand bestond.

'Trouwens,' zei ze tegen Wendy, 'tegen die tijd zou hij volwassen zijn.'

'Oh nee, hij is niet volwassen,' verzekerde Wendy haar zelfverzekerd, 'en hij heeft precies mijn maat.' Ze bedoelde dat hij zowel in lichaam als geest haar maat was. Ze wist niet hoe ze dat wist. Ze wist het gewoon.

Mevrouw Darling raadpleegde meneer Darling, maar hij lachte poeh-poeh. 'Let op mijn woorden,' zei hij, 'het is één of andere onzin die Nana in hun hoofd heeft gestopt. Precies het soort idee dat een hond zou hebben. Laat het met rust en het zal overwaaien.'

Maar het zou niet overwaaien en al snel gaf de lastige jongen mevr. Darling een behoorlijke schok.

Kinderen beleven de vreemdste avonturen zonder er last van te hebben. Ze kunnen zich bijvoorbeeld herinneren, een week na de gebeurtenis, dat ze in het bos hun dode vader hadden ontmoet en een spelletje met hem hadden gespeeld. Het was op deze terloopse manier dat Wendy op een morgen een verontrustende openbaring deed. Er waren wat bladeren van een boom gevonden op de vloer van de kinderkamer, die er zeker niet lagen toen de kinderen naar bed gingen en mevrouw Darling was er over aan het puzzelen toen Wendy met een tolerante glimlach zei:

'Ik geloof dat het die Peter weer is!'

'Wat bedoel je, Wendy?'

'Het is zo stout van hem om zijn voeten niet te vegen,' zei Wendy zuchtend. Ze was een net kind.

Zij legde op een heel nuchtere manier uit dat zij dacht dat Peter soms 's nachts naar de kinderkamer kwam en aan het voeteneind van haar bed ging zitten en voor haar op zijn panfluit speelde. Helaas werd ze nooit wakker, dus ze wist niet hoe ze het wist. Ze wist het gewoon.

'Wat een onzin praat je, lieveling. Niemand kan het huis binnenkomen zonder te kloppen.'

'Ik denk dat hij door het raam naar binnen komt,' zei ze.

'Mijn lief, het is drie verdiepingen hoger.'

'Waren de bladeren niet aan de voet van het raam, moeder?'

Het was helemaal waar. De bladeren waren vlakbij het raam gevonden.

Mevrouw Darling wist niet wat te denken, want het leek allemaal zo natuurlijk voor Wendy dat je het niet kon afdoen door te zeggen dat ze gedroomd had.

'Mijn kind,' riep de moeder, 'waarom heb je me dit niet eerder verteld?'

'Ik ben het vergeten,' zei Wendy luchtig. Ze was gehaast om haar ontbijt te halen.

Oh, ze moet zeker gedroomd hebben.

Maar, aan de andere kant, waren er de bladeren. Mevrouw Darling onderzocht ze zeer zorgvuldig. Het waren bladeren waar enkel nog de nerven van overbleven, maar ze was er zeker van dat ze van geen enkele boom kwamen die in Engeland groeide. Ze kroop over de vloer en speurde met een kaars naar sporen van een vreemde voet. Ze rammelde met de pook in de schoorsteen en tikte op de muren. Ze liet een lint van het raam naar de stoep zakken en het was een loodrechte val van wel dertig voet, zonder ook maar een tuitje om langs omhoog te klimmen.

Wendy had zeker gedroomd.

Maar Wendy had niet gedroomd, zoals de volgende nacht aantoonde, de nacht waarin de buitengewone avonturen van deze kinderen begonnen.

Op de avond waarover we spreken lagen alle kinderen weer in bed. Het was toevallig Nana's vrije avond en mevrouw Darling had hen in bad gedaan en voor hen gezongen tot ze één voor één haar hand loslieten en weggleeden naar het land van de slaap.

Alles zag er zo veilig en gezellig uit dat zij nu glimlachte om haar angsten en rustig bij het vuur ging zitten om te naaien.

Het was iets voor Michael, die op zijn verjaardag zijn eerste

echte hemd zou krijgen. Het vuur was echter warm en de kinderkamer werd zwak verlicht door drie lantaarns en weldra lag het naaiwerk op de schoot van mevrouw Darling. Toen knikte haar hoofd, o, zo gracieus. Ze sliep. Kijk naar hun vieren, Wendy en Michael daar, John hier en mevr. Darling bij het vuur. Er had een vierde lantaarn moeten zijn.

Terwijl ze sliep had ze een droom. Zij droomde dat het Nimmerland te dichtbij was gekomen en dat er een vreemde jongen uit was doorgebroken. Hij verontrustte haar niet, want zij dacht dat zij hem al eerder had gezien in de gezichten van veel vrouwen die geen kinderen hebben. Misschien is hij ook te vinden in de gezichten van sommige moeders. Maar in haar droom had hij de sluier die Nimmerland aan het zicht onttrok, verscheurd en ze zag Wendy en John en Michael door het gat gluren.

De droom op zichzelf zou een kleinigheid geweest zijn, maar terwijl ze droomde, blies het raam van de kinderkamer open en viel er een jongen op de grond. Hij werd vergezeld door een vreemd licht, niet groter dan je vuist, dat door de kamer schoot als een levend ding en ik denk dat het dit licht moet geweest zijn dat mevr. Darling wakker maakte.

Ze slaakte een kreet en zag de jongen. Ze wist meteen dat hij Peter Pan was. Als jij of ik of Wendy erbij waren geweest, hadden we gezien dat hij erg op de kus van mevr. Darling leek. Het was een mooie jongen, gekleed in bladeren en de sappen die uit bomen sijpelen, maar het meest betoverende aan hem was dat hij al zijn eerste tandjes nog had. Toen hij zag dat ze volwassen was, knarste hij de kleine parels naar haar.

III

DE SCHADUW

Mevrouw Darling gilde en alsof ze gebeld had, stormde Nana binnen, terug van haar avondje uit. Ze gromde en sprong op de jongen af, die als een veertje door het raam sprong. Weer gilde mevrouw Darling. Deze keer van verdriet om hem, want ze dacht dat hij dood was. Ze rende de straat op om zijn kleine lichaam te zoeken, maar het was er niet. Ze keek omhoog en in de zwarte nacht kon ze niets anders zien dan wat ze dacht dat een vallende ster was.

Zij ging terug naar de kinderkamer en vond Nana met iets in haar mond, wat de schaduw van de jongen bleek te zijn. Toen hij naar het raam sprong, had Nana het snel gesloten. Te laat om hem te vangen, maar zijn schaduw had geen tijd gehad om te ontsnappen. Het raam sloeg dicht en sneed hem af.

Je mag er zeker van zijn dat mevr. Darling de schaduw zorgvuldig onderzocht, maar in haar ogen was het een gewone soort.

Nana twijfelde er niet aan wat het beste was om met deze schaduw te doen. Ze hing hem voor het raam en zei: 'Hij komt er vast en zeker voor terug. Laten we hem ergens ophangen waar hij hem makkelijk kan pakken zonder de kinderen te storen.'

Maar helaas kon mevr. Darling het niet voor het raam laten hangen. Het zag er zo uit als de was en verlaagde de hele peil van het huis. Ze overwoog om het aan mr. Darling te laten zien, maar hij was winterjassen voor John en Michael aan het berekenen, met een natte handdoek om zijn hoofd om zijn hersenen helder te houden en het leek haar zonde om hem lastig te vallen. Bovendien wist ze precies wat hij zou zeggen: 'Het komt allemaal doordat je een hond als verzorgster hebt.'

Zij besloot de schaduw op te rollen en zorgvuldig op te bergen in een lade tot zich een geschikte gelegenheid voordeed om het haar man te vertellen. Helaas!

De kans kwam een week later, op die nooit te vergeten vrijdag. Natuurlijk was het een vrijdag.

'Ik had op een vrijdag extra voorzichtig moeten zijn,' zei ze achteraf tegen haar man, terwijl Nana misschien aan de andere kant van haar zat en haar hand vasthield.

'Nee, nee,' zei mr. Darling altijd, 'Ik ben verantwoordelijk voor dit alles. Ik, George Darling, heb het gedaan. Mea culpa, mea culpa.' Hij had een klassieke opvoeding gehad.

Zo zaten zij nacht na nacht te denken aan die fatale vrijdag tot elk detail ervan in hun hersenen gegrift stond en aan de andere kant doorkwam als de gezichten op een slecht muntstuk.

'Had ik die uitnodiging om te dineren op mijn 27ste maar niet aangenomen,' zei mevr. Darling.

'Had ik mijn medicijnen maar niet in Nana's kom gegoten,' zei mr. Darling.

'Had ik maar gedaan alsof ik het medicijn lekker vond,' was wat Nana's natte ogen zeiden.

'Mijn voorliefde voor feestjes, George.'

'Mijn fatale gave van humor, liefste.'

'Mijn lichtgeraaktheid over kleinigheden, lieve meester en meesteres.'

Dan stortten een of meer van hen helemaal in. Nana bij de gedachte, 'Het is waar, het is waar, ze hadden geen hond als verzorgster moeten hebben.' Vaak was het mr. Darling die de zakdoek voor Nana's ogen legde.

'Die duivel!' schreeuwde mr. Darling dan en Nana's blaf was de echo ervan, maar mevr. Darling heeft Peter nooit uitgescholden. Er was iets in haar rechter mondhoek dat wilde dat ze Peter niet zou uitschelden.

Ze zaten daar in de lege kinderkamer, liefdevol terugdenkend aan elk klein detail van die vreselijke avond. Het was zo rustig begonnen. Precies als honderd andere avonden, met Nana die